

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 188. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118130656/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Minna

XVIII.

I det lille Restaurations-Cabinet traf jeg Minna ventende paa mig. Hun skænkede Kaffen af den anløbne Kande, og vi satte os til Bords som et Par unge Ægtefolk, ganske som om de delikate Karlsbader Horn paa Bakken var et sandt Symbol paa vore Hvedebrødsdage. Det var endnu temmelig dunkelt i Værelset; Taagen blindede Vinduet som et hvidt Rullegardin. Jeg var lidt tung i Hovedet af den uvant tidlige Morgentime og noget febrilsk.

Udenfor kunde man ikke se Kirken og kun skimte Genbohusene som én Masse. Brostene vare fedtede; Minna gied og tog min Arm. Et Par Gadesfejere bevægede sig grotesk i det mælkehvide Medium. Under Barberskiltet, der syntes at være en fritsvævende Maane, klirrede en Glasdør, som blev lukket op med et Spark. Ved Kramboden paa Hjørnet havde en paa én Gang krydret

og snusket Lugt imprægneret Taagen paa et bestemt Strøg: man traadte pludselig ind i den og ligesaa pludselig ud igen.

Vi kom i passende Tid til Damperen. Næppe havde den lagt ud, saa var ogsaa Bredden forsvunden, og man kunde gærne tro, at man var midt ude paa Verdens-Havet. Kun lige i Nærheden saa man de smaa Bølger blinke skælagtig; Taagen drev henover dem som Røg. Fra Skorstenen slog den sodede Kulrøg ned over Dækket. Piben lød uafbrudt, snart med lang Hvæsen, snart i korte, stakate Hvin og Suk. Undertiden svarede en anden Pibe eller et langt Raab, og et stort mørkt Legeme gled os forbi, som et Spøgelse-Skib. Minna klyngede sig fast til mig og knugede min Arm: „Der kan da ikke ske Sammenstød?“ „Vist ikke!“ Og forresten, hvorfor skulde ikke den lille Dampbaad kunne blive sejlet i Sænk? og man drukner lige saa let midt paa Elben som midt paa Atlanterhavet. Denne lille Fare forenede os inderligere end alle Fremtidsdrømme. Men den samme Taage, der havde fremkaldt den, forjog den snart ved at gennemisne os. I Angsten for Snue og Hoste druknede den romantiske Frygt og Haabet om at forenes i en pludselig Død.

Saa forvirrende var denne Fart med ligesom